

МИНИСТЕРСТВО НА ТРУДА И СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА

№ 08-43 от 9.02.2004 г.

относно времето на дежурство и времето, през което работникът се намира на разположение извън предприятието

Разпоредбата на чл. 139, ал. 5 от Кодекса на труда предвижда, че за някои категории работници и служители, поради особения характер на работата им, може да бъде установявано задължение да дежурят или да бъдат на разположение на работодателя през определено време от денонощието.

Съгласно чл. 2, ал. 2 от Наредба № 2 от 22.04.1994 г. за реда за установяване задължение за дежурство или разположение на работодателя, дежурството представлява специфична организация на работата при подневно или сумирано отчитане на работното време, при спазване изискванията на КТ относно междудневната и междуседмичната почивка. Това означава, че времето на дежурството е работно време, през което работникът или служителят се явява на работното място и изпълнява работата по трудовото си правоотношение. За целта е необходимо в съответната длъжностна характеристика за работното място или индивидуалния трудов договор да се определи трудовата функция, включително и за времето на дежурството.

В случаите при подневно отчитане на работното време, когато работникът или служителят полага труд през почивните дни и официалните празници, се заплаща извънреден труд.

В чл. 3, ал. 1 - 4 от същата наредба е предвидено, че когато особеният характер на работата налага, с колективния или индивидуалния трудов договор може да се уговори задължение за работника или служителя да бъде на разположение на работодателя извън територията на предприятието с готовност да осъществи при необходимост трудовата си функция. Мястото на разположението се уговаря между работника или служителя и работодателя.

Времето, през което работникът или служителят се намира на разположение извън територията на предприятието, не се включва и не се отчита като работно време. В този случай, съгласно чл. 8 от Наредбата за допълнителните и другите трудови възнаграждения, се заплаща трудово възнаграждение за всеки час или за част от него в размер, не по-малък от 0,09 лв.

Фактически извършената работа през времето на разположение се отчита и заплаща като извънреден труд.